

Augusts 2019

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

"Un kad es tikšu no šīs zemes pacelts,
es visus vilkšu pie sevis."
(J 12, 32)

KĀ LŪGTIES SAVAS DZĪVES OLĪVDĀRŽĀ

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Mūsu pārdomās par Rožukroņa noslēpumu bagātību paliekam sāpīgās daļas pirmajā noslēpumā – Jēzus lūdzas Olīvdārzā.

Bībeles stāsti atklāj, ka Jēzus bieži lūdzās vienatnē, attālinājumā no puļa, pasaules rūpēm un trokšņa (sal. piemēram: Mt 14,23; Mk 1,35; 6,46; Lk 5,16; 6,12; 9,18; 9,28). Lidzīgi ir pirms Golgātas notikumiem. Šāds **Jēzus lūgšanu stils mums ir paraugs** vairāku iemeslu dēļ. Gri- bu izcelt divus.

Pirmais vairāk skar ārīšķību. Dievs ir gars, tādēļ tikai sirds klusumā, dvēseles dziļumos var ar Viņu sastapties un sarunāties. Pasaules rūpes to aptrokšņo un nomāc (sal. Mt 13,7). Tādēļ, lai patiesi lūgtos, ir vajadzīga vienatne, distance no pasaules rūpēm un trokšņa. Tā palīdz sadzirdēt Dievu un mēģināt saprast, ko Viņš saka, ko vēlas, ko piedāvā. Daudziem no mums šī patiesība varētu būt sen zināma, tā izteikta Mācītāja no Nācaretes vārdos: *“Bet tu, kad lūgsi Dievu, ieej savā kambārī un, durvis aizslēdzis, pielūdz savu Tēvu slepenībā, un tavš Tēvs, kas redz slepenībā, atalgo tevi.”* (Mt 6,6)

Otrs iemesls ir svarīgāks, jo vairāk skar mūsu iekšējo pasauli. Lūgšana ved pie lielākām vērtībām nekā tās, kuras pamana un novērtē cilvēks, jo tā ir tikšanās un savā ziņā sadarbība ar Dievu, kurš domā „augstāk” nekā mēs: *“Cik augstākas debesīs ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.”* (Is 55,9) Dažreiz var pamanīt lielu kontrastu starp to, ko mēs paši spontāni gribētu lūgt un saņemt, un ko gribētu piedāvāt Debesu Tēvs. Zelta piemērs tam ir slavenais gadījums ar Pēteri, kuram

Jēzus tik stingri aizrādīja par viņa dzīves un vērtību uztveri. Pēteris it kā centās saglabāt Jēzus cieņu, pozīciju sabiedrībā un beidzot – Viņa dzīvību; it kā meklēja Jēzus labumu. Tomēr atskanēja: *“Atkāpies no manis, sātan! Tu esi man par apgrēcību, jo tu nedomā to, kas ir Dieva, bet kas cilvēcis.”* (Mt 16,23) Šis gadījums un Kristus lūgšana Olīvdārzā norāda, ka patiesas, augstas vērtības pieprasa lielāku piepūli, lai notīrītu sava egoisma un cilvēciskuma apraiņās motivācijas pat

lūgšanā un pilnībā atvērtos tam, ko piedāvā Dievs. Tikai tad katra cilvēka sirds varētu bez nosacījumiem teikt: *„Lūk, es esmu Kunga kalpone, lai man notiek pēc tava vārda!”* (Lk 1,38) vai atkārtot Jēzus vārdus no Olīvdārza: *“Mans Tēvs, ...ne kā es vēlos, bet kā Tu...!”* (Mt 26,39) Viens no skaistākajiem tekstiem un paskaidrojumiem par šāda lūgšanas stila vajadzību atskan pravieša Oseja grāmatā: *“Es viņu aizvilināšu, aizraušu un aizvedīšu viņu tuksnesī un uzrunāšu tās sirdi... Un tur tad viņa atsauksies man kā savas jaunības dienās...”* (Os 2, 16.17b) Tas norāda, ka patiesas lūgšanas “smaguma centrs” neatrodas mūsu dabas iegribās; īsta lūgšana ved pie tā, lai ļautu pašam Dievam uzrunāt, pārliecināt mūsu sirdis un stiprināt mūsu padošanos Viņa vadībai! Tādēļ vajag “sirds tuksnesi”, iztukšošanas no savas patmilības.

Pēc šīm pārdomām par Jēzus lūgšanu stilu būtu vērts uzdot sev dažus jautājumus. Vai man ir tāds kambāris savā mājā vai dabā, kurā es varu paslēpties no pasaules trokšņa, lai lūgtos? Kādi cilvēki vai kādas pasaules rūpes man visvairāk traucē atrast laiku un telpu iekšējam mieram, sakoptībai, kad gribu satīties ar Dievu?

Kā varu parūpēties, lai lūgšanu laikā nepaliktu nevajadzīgas spraugas, caur kurām pasaules lietas vai cilvēku vajadzības var mani iztraucēt vai pat kārdināt lūgšanu laikā? Un vēl – vai sevi varu pamanīt iekšēji, dziļi mieru, klusumu? Kāds ir manas sirds vislielākais troksnis, uztraukums, nemiers? Vai esmu spējīgs pamanīt, kāda no mana egoisma izpausmēm nomāc mani Dieva balsi un Viņa maigās iedvesmas? Vai savā garīgajā dzīvē māku lūgties bez vārdiem, bez dziesmām u.tml., bet paliekot ar mīlestības uzmanību, sirds skatīenu uz Dievu? Vai esmu spējīgs atpazīt motivāciju, ar kuru nostājos lūgšanā?

Esot šādā saprašanā par Dieva Dēla lūgšanu, cerams, tagad vairāk arī nojaušam, kāpēc Pestītājs *“aizgāja uz muižu, ko sauc par Ģetzemani, un sacīja saviem mācekļiem: „Sēdieties šeit, kamēr es aiziešu tālāk un pielūgšu Dievu!” Un Viņš ņēma sev līdz Pēteri un divus Zebedeja dēlus un iesāka skumt un baiļoties.”* (Mt 26, 36-37) **Dieva Jēra, kurš nes pasaules grēkus, lūgšanā ņemt dalību bija aicināti tikai daži**, proti, *“Jēkabs un Kēfa, un Jānis, kurus uzskatīja par balstiem”* (Gal 2,9), ticības un Baznīcas pilāriem. Mēs zinām, ka viņi bija Dieva Svaidītā – Jēzus Kristus vislielāko brīnumu liecinieki. Tādēļ Jēzus skumjas, lūgšana un visa garīgā cīņa vienīgi viņu sirdis varēja meklēt dziļāku saņemšanu, atbalstu un līdzdalību. Un vēl viens paskaidrojums. Svarīgas, nozīmīgas lietas pieprasa stipru, drošu un nesatricināmu pamatu, tāpēc Dieva Gudrība norā-

da, lai tur, kur runājam par nopietnu lietu aizstāvēšanu un liecību, “katru vārdu apstiprinātu divu vai triju liecinieku mutes.” (Mt 18,16; sal. Ebr 10,28) Tādēļ šie trīs bija paredzēti, lai pārliecinātos par Jēzus dievišķību pirms Viņa apzinātā Upura saikšanas (Pārveidošanās kontekstā; sal. Mt 17,1-13), palikt Tā Upura aculiecinieki (diemžēl izturēja tikai Jānis; sal.: par višiem – Mt 26,56; par Pēteri – Mt 26,69-75; par Jāni – J 19,25-27), un beidzot kļūt par tiem, kuri baudīja augšāmcelšanās noslēpumu (sal. J 20,1-9). Tā atskaņa tik priecīgi un skaisti mirdz vēlāk Jēzus mīlētā mācekļa Jāņa liecībā. Par to lasām viņa vēstulē – 1 J 1, 1-2 un tālāk – 1 J 4,14-15.

Jautāsim arī pēc šīs pārdomu daļas. Kādi cilvēki man var palīdzēt patiesāk, auglīgāk lūgties? Kādas personas bija manu dziļāko tikšanos ar Dievu liecinieki? Vai tai skaitā varu runāt par savu garīgo tēvu, biktstēvu? Vai manā garīgajā dzīvē un lūgšanas pieredzē ar Jāni, Jēkabu un Pēteri varētu būt salīdzināmi mani vecāki vai tuvinieki? Vai tie, kuri bija/ir man kā autoritātes un balsti, palika/paliek ar mani manā Olīvdārzā un pie dzīves krusta, tas ir, pārbaudījimos, manā nespēkā vai pat redzot manu grēku?

Centīsimies ar Dieva palīdzību pastāvēt dziļā lūgšanā, par kuru viens no pieņemtajiem balstiem raksta: *“Daudz spē neatlaidīga, taisnīga lūgšana!”* (Jk 5,16)

Lai Dievs mūs svētī: †

Pāvils, priesteris

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
PASACĪŅA PAR DRAUDZI

*Paliec mūsu akordā
– tev būs sadraudzība
ar Mūziku!**

*Centies noturēt augstumu
– dažus minorus
nevar vairs saldināt.***

* Sal. 1 J 1,3.

** Sal. Mt 26,75; 27,5.

TICĪBAS CEĻŠ, NO KŪNIŅAS PĀRVEIDOJOTIES DIEVA TAURENĪ

Inetu Resni draudzē nevar nepamanīt. Un ne tikai ārēji spilgtās matu krāsas dēļ vai staltā auguma pēc. Svētajās Misēs viņu bieži redzam svētdienas lasījumos – Ineta neatsaka no ambonas nolasīt Svēto Rakstu citātus un vispārējās lūgšanas. Vēl esmu bijusi lieciniece brīžiem, kad ārēji klusā un mierpilnā sievietē savu iekšējo pasauli atklāj aizrautīgā deļā.

Aicinot Inetu uz sarunu, vispirms lūdzu viņai pastāstīt par savu ticības ceļa sākumu.

– Esmu dzimusi kristīgā ģimenē, mamma Emīlija ir mūsu draudzē, tāpat mana krustmāte Valentīna, un draudzē bija arī vecāmmamma Filimonija, – iesāk Ineta. – Dievu pati gan sāku iepazīt salīdzinoši nesen – pirms septiņiem gadiem. Pusaudžu gados ar mammu aktīvi diskutējām par Dieva esamību. Kā īsta ateisma teicamniece es Dievu toreiz noliedzu. Varbūt tāpēc dzīves laikā vairākkārt tiku nolikta uz ceļiem. Pirmo reizi – zaudējot dēliņu, otrreiz – pēc smagas šķiršanās no vīra. Iespējams, citādi Dievu tuvāk arī nebūtu iepazīsusi vai varbūt nebūtu iepazīsusi nemaz.

– Kas tevi ieveda draudzē un dziļākā izpratnē par Baznīcu?

– Tur ļoti man palīdzēja Alfa kurss. Un vēlāk vēl vairāk šo izpratni pastiprināja mācības Marijas skolā (attēlā). Vienu brīdi Marijas skola man bija kā slimnīca, ik pēc trim mēnešiem devos tur „ārstēties” – šis

ritms sakrita un joprojām sakrīt ar Marijas skolas sesijas laiku. Pateicoties daudzām lūgšanām un aizlūgšanām, Dievam esmu pateicīga par to, ka Viņš mani veido un pārveido. No kuslas, neko nejēdzošas kūniņas lēnām pārvērsos par skaistu Dieva taureni.

Ticības stiprināšanai palīdz arī piedalīšanās draudzes pastorātā. Katru ceturtdienu, kopīgi lūdzoties ar draudzes locekļiem, studējot katehismu, pārrunājot radušos jautājumus, vairāk iepazīstu ticību un draudzes cilvēkus. Pastorāts palīdz nepalikt vienai, dalīties priekos un arī pārdzīvojumos.

Katru nedēļu stundu veltu, satiekoties ar Jēzu adorācijas kapelā. Tā ir tikai stunda. Klusumā, lasot grāmatas vai lūdzoties rožukroni, šī stunda reizēm pāiet pārāk ātri.

Man ļoti ilgi nebija skaidrs, kas notiek Mises laikā. Kad pirmoreiz tiku paaicināta lasīt lasījumus, ar šausmām domāju – bet kad man īsti jāiet? Tikai lēnām, pamazīnām sāku apjaust Svētās Mises kārtību, secību, tajā notiekošo. Un tā joprojām soli pa solim cenšos iepazīt Dievu un apzinos, ka šis process ir nebeidzams.

– Kāda ir tava profesija un ko saki par saviem vaļaspriekiem?

– Pamatskolas beidzamajā klasē, rakstot par savu sapņu profesiju, minēju, ka vēlos kļūt par deju skolotāju. Kaut ar deļām tolaik man nebija nekāda sakara, tā

Ineta – pirmā no labās.

mazliet pravietiski biju uzrakstījusi. Par deju skolotāju diemžēl tā arī neesmu kļuvusi un deļot pati arī sāku salīdzinoši ne tik sen. Pateicoties deļai, man tika dota iespēja apmeklēt svēto zemi Izraēlu. Kādā reizē (pirms pāris gadiem) pēc Svētā Gara izliešanās sajutu, ka manas rokas, kājas un viss ķermenis kļūst deļiskāks – rokas it kā pašas par sevi sāka deļot. Tas bija lūgšanas „Esi sveicināta, Marija” laikā.

Vēl gribu minēt, ka Dievmātes svētkos 15. augustā mani ļoti uzrunāja grāmata „Es deļoju priekā par Tavu mīlestību”. Šī grāmata ir par priesteri Franku Legro. Par to, kā viņš, Dieva uzrunāts, no profesionāla baletdeļotāja kļūva par priesteri. Lūk, ko viņš saka par nepraktizējošiem kristiešiem: „Jūs man sakāt, ka esat „nepraktizējoši kristieši”? Bet es jums apgalvoju,

ka esmu nepraktizējošs nūdistis; jūs smeļaties. Jo tas ir komiski un neko neizsaka. Ja es jums saku, ka esmu nepraktizējošs vijolnieks vai nepraktizējošs pavārs, tas ir tikpat bezjēdzīgi! Labākajā gadījumā, ja esmu nepraktizējošs futbolists, tas nozīmē, man pieder milzu televizors ar plakānu ekrānu, kurā es skatos futbola maču pārraides, bet tas mani nepadara par futbolistu.”

– Vai šo vārdu kontekstā vari ko novēlēt mūsu draudzes cilvēkiem?

– Es novēlu visiem kristiešiem, tajā skaitā arī saviem trim bērniem, kļūt par praktizējošiem kristiešiem. Jo tas patiešām ir to vērts!

Inese Elsiņa,

foto no personīgā krājuma

Ineta kopā ar draudzes cilvēkiem, saviem bērniem un mazmeitiņu.

DRAUDZES CEĻOJUMS UZ TATRU KALNIEM

Ceturto vasaru draudzes pārstāvji priestera Pāvila vadībā devās uz Polijas dienvidiem – Tatra kalniem. Lasītājiem piedāvājam ceļotāju atsauksmes gan bildēs, gan liecībās.

Rasa: – Jūlija beigās ar draudzes locekļiem devāmies uz Polijas kalniem. Katru dienu svinējām Misi poļu valodā. Pirmajā dienā laiks bija ļoti lietains, nākamajās dienās laiks uzlabojās un varējām ieraudzīt kalnu skaistumu. Katru dienu kalnos tuvāk iepazīnos ar citiem, sevi un savām vājībām. Kalni, protams, bija skaisti visos apstākļos. Man patika šis ceļojums un domāju, ja būs iespēja, atgriezīšos Tatros arī nākamgad.

Rebeka: – Ļoti patika mans pirmais brauciens uz kalniem. Varēju izbaudīt līdzbraucēju klātbūtni, iepazīties tuvāk. Visvairāk man patika kāpt kalnā, kura virsotnē ir krusts. Katru dienu kalnos bija arī kas jautrs, bija skaisti un neaizmirstami dabas skati.

Iluta: – Ūdenskritumi un kalnu ezeri lika sirdij uzgavilēt un ardievas teikt brīnumainajiem Tatriem līdz jaunai satikšanās reizei! Kalnu skaistuma „ievainotajiem” ilgas mīlestību tikai pavairo.

Līga: – Svētais Augustīns izteicis brīnišķīgu domu, ka cilvēki, metoties izbaidīt dabas varenību un skaistumu, bieži paiet garām paši sev. Kalni pārbauda, satuvina, taču arī šķir. Tie atkailina un ļauj redzēt akļajam, dzirdēt kurlajam un iet klibajam. Nav cilvēka, kurš kalnos nebūtu piedzīvojis personīgu kritienu, nostājies uz kādas no savām robežām. Kalni dod iespēju satikties ar sevi un citiem un ir brīnišķīga katehēžu vieta bez vārdiem. Šoreiz man tā bija: ieraudzīšana, dzirdēšana un iešana.

Ieraudzīšana. Visspēcīgāko katehēzi saņēmu ielejā. Blakus mūsu naktsmāju vietai bija suņa voljers. Sākumā domāju, ka tas ir tukšs, taču kādā vakarā, spēlējot volejbolu, kāds no mums stipri trāpīja pa suņu būdas jumtu, un no tās lēnām izlida sapinkojies, pusakls, vecs suns, kas pēc īsa brīža ielida atpakaļ. Mūsu saucieni, spēle, klātbūtne viņu neinteresēja. Vēlāk, pieejot pie suņa, sasaucu un caur žogu viegli pakasīju aiz auss. Tas, kas notika, mani satricē. Suns spieda klāt galvu žogam, slimās acis bija pateicības pilnas. Viņš bija tik izsalcis pēc vienkārša pieskāriena, bet man bija uzdāvināta katehēze par “Dieva ausi”. Nākamajā dienā suns jau gaidīja, pēdējā dienā aprēja un sauca pie sevis, un šķīroties varēju domāt, cik daudz dod viens vienīgs pieskāriens, vienalga suņa vai cilvēka dvēselei.

Dzirdēšana. Kalni mīl klusumu, taču bija vērts pavaicāt, kādu vārdu visbiežāk izteicu un kādu vārdu dzirdēju kalnos.

Iešana. Kalnos bija ļoti daudz cilvēku, tāpēc iepriecināja iespēja doties pie nelielā ezeriņa, kuru parasti ieskauj apbrīnojams klusums. Esmu tur bijusi, taču tikai šoreiz ievēroju, ka pretējā krasta kalnos egles veido sirdis. Zīmīga tieši šajā vietā šķīta arī tikšanās ar karmelītu māsu.

Vēl bija jādomā, cik dzīvi un spēcīgi spējam kopā priecāties par sasniegtajiem augstajiem kalniem, šoreiz 2005 m, taču tajā pat laikā sirdi bija bažas, vai spētu kāpt kopā augstāk aiz tās robežas, kur nepieciešama pilnībā saliedēta komanda, savstarpēja uzticēšanās un palāvība.

Agnese: – Mēs ar Jāni un Jēkabu kopā ar draudzes grupu uz kalniem devāmies pirmo reizi. Joprojām atmiņā un sirdī palī-

kuši skaistie skati no kalnu virsotnēm. Kalni ir apbrīnojami visos laika apstākļos, arī lietainā dienā, jo tad migla veido skaistas un piezemētas pustoņu ainavas, kas mijās ar rasas lāsišu mirdzumu koši zaļajos melnējos un smilgu puduros. Saulainajās dienās elpa aizrāvās no tā, cik tālu skats var aizlidot zilajās tālēs. Bijām priecīgi būt kopā ar draudzes cilvēkiem, iepazīt, saklausīt. Priecīgi par savu fizisko varēšanu un apziņu, ka nav nemaz tik grūti. Priecīgi būt kopā savā starpā un ar vecāko dēlu, nedalītu uzmanību veltot tikai viņam. Tas skaistums ir jāredz, un to pierāda daudzie cilvēki, kuri izmantoja vasaras atvaļinājuma dienas, lai uzvarētu kādu no Tatru virsotnēm. Starp sastaptajiem bija gan sirmi vecīši, gan jaundzimušie, kurus vecāki nesa ķengursomās. Kalni ir visiem!

Inese: – Kalnus šoreiz uztvēru kā noslēpumiem pilnu planētu. Ar reālu atklāsmi kāpšanā, lūgšanā, veldzējošās ainavās un grupas daudzstīgu attiecībās. Bijām sargēģeļu apjozti (lidzīgi alpinistiem, kurus no nejausiem kritieniem tur drošības virves – smalkas līnijas starp „būt” un „nebūt”), tāpēc izturējām visi. Priecājāmies, slavējām, tuvojāmies un attālinājāmies virsotnēm, līdz klusībā atskārtām – tiem, kuriem veicas kalnos, bēda var uzkrīst gluži ikdienišķās situācijās. Pateicība Dievam par uzticīgo vadību arī atceļā! Par zibenīgo izdomu un neierobežoto Mīlestību! Pēc šī brauciena vēl vairāk sajūsmīna spāres – kukaiņi, kas atgādina košas, lidojošas piespraudes un savulaik iedvesmoja helikopteru konstruktorus. Pateicība priesterim Pāvilam par vēlmi atkal jau doties kalnos!

AICINĀJUMS UN TĀ ATPAZĪŠANA

Aicinājuma atpazīšana un īstenošana ir sinonīms Dieva gribas meklēšanai un īstenošanai. Dievs savu gribu atklāj caur Svētajiem Rakstiem un Baznīcas mācību, ko vada Svētais Gars.

Bet vai tas ir viss? Protams, ka nē. Personiskas attiecības ar Jēzu Kristu ir tās, kas ved mūs dziļāk, tālāk un ļauj daudz konkrētāk īstenot Dieva gribu, līdzīgi kā Bībeles fragmentā par cilvēku, kurš visu mūžu ir bijis uzticīgs dekalogam, tomēr Jēzus viņam saka: „Vienas lietas tev trūkst...”

Kas manā dzīvē ir šī „viena lieta, kas trūkst”? Jautājums skaļi rezonē tajos, kuri domā par aicinājumu uz priesterību, konsekrēto dzīvi, laulību. Domas par vienu vai otru aicinājumu var būt zīme tam, ka Dievs uz to aicina, tomēr ne vienmēr. Ļoti svarīgs ir dialogs ar Jēzu, kuru īstenojam caur lūgšanu dzīvi, sakramentiem, garīgo

vadību, lai cilvēks var būt drošs par konkrēto aicinājumu un ka aicinātājs ir Jēzus Kristus, nevis kāds cits, piemēram, vecmamma, pats cilvēks vai ļaunais gars.

Līdzīgi kā pērkot apavus, neviens tos neaizliedz pielaiķot pirms pirkšanas, tā arī Baznīca neaizliedz iestāties garīgajā seminārā, kādā kongregācijā vai iziet saderināto kursus, kaut cilvēks vēl šaubās par savu īsto aicinājumu, jo var, protams, no malas ar saldām acīm uzlūkot dzīvi priesterībā, klosterī vai ģimenē, tomēr pabūšana “ģērbtuvēs” palīdz atdalīt graudus no pelavām. Dieva kalps, laiks ir labs līdzeklis ceļā uz aicinājuma atpazīšanu un apstiprināšanu. Ne velti Baznīca pirms kādam apstiprina aicinājumu to „vēro” diezgan ilgu laiku.

Dāvis Ozoliņš

“BUEN CAMINO” – “LAIMĪGU CEĻU!”

Ar šo uzmundrinošo sveicienu dalījāmies vairāk nekā 200 kilometru garajā ceļā, ko astoņās dienās kājām mērojām uz Santjago de Kompostelu, sv. Jēkaba pilsētu, kas atrodas Spānijas ziemeļos novadā – Galisijā. Santjago nosaukums cēlies no svētā Jēkaba vārda un apustuļa kapa vietas, pār kuru vientuļnieks Pelajo redzēja spīdam spožu zvaigzni – Campus Stella. Vairāki ceļi ved uz šo pilsētu. Mūsu ceļš iesākās Francijā, Saint-Jean-Pied-de-Port pilsētā, kur, reģistrējoties svētceļnieku birojā, saņēmām ceļotāju pasas. Nokļūstot galamērķī Santjago un uzrādot pasi ar iespiestiem zīmogiem (zīmogus var dabūt piligrimu – svētceļnieku – apmešanās vietās: baznīcās, klosteros, alberģos, bāros), var saņemt oficiālu apliecinājumu, ka Santjago ceļš ir noiets, nevis nobraukts. Kopā ar ceļotāja pasi saņēmām arī ceļojuma maršrutu ar naktsmitņu un atpūtas vietām, attālumiem. Tas atvieglāja turpmāko ceļu, jo varējām aptuveni izrēķināt, cik liels ūdens patēriņš vajadzīgs attiecīgajā ceļa posmā. Ieturot pirmās brokastis (ar gardu kruasānu) un izvēloties Napoleona ceļu, kas ir grūtāks,

bet gleznaināks, mūsu ceļš aizvijās pāri Pirenejiem. Lūgšana, ūdens, kājas (apavi) bija mūsu sabiedrotie visa ceļa garumā. Kaut nelielu pieredzi ceļot ar mugursomu

biju guvusi pārgājienā no Santjago uz Finisterri, pirmā diena bija īsts pārbaudījums gan miesai, gan garam, jo ceļš veda kalnā, pakāpjoties līdz 1430 m v.j.l., un lejā. Arī saulīte ļoti vēlējās mūs samīļot. Lūdzoties rožukroni un novenu, piesaucot apustuļa svētā Jēkaba aizbildniecību, solis kļuva vieglāks. Tāpat pateicoties mājiņnieku un draudzes lūgšanām, kā arī tāpēc, ka gandrīz katru dienu varējām svinēt Euharistiju un saņemt svētceļnieku svētību. Pateicībā pieņēmām un izbaudījām visu, ko ceļš piedāvā: svētceļnieku iepazīšanu, krāšņās dabas ainavas ar eikaliptu alejām, veldzi pie vēsturiskā Rolanda avota, pamploniešu svētku noskaņu, galisiešu virtuvi ar jūras veltēm un, nonākot galamērķī

Santjago, – svinēt svētceļnieku Sv. Misi un piedzīvot saviļņojumu, kad tiek nosauktas valstis, no kurām ieradušies svētceļnieki, un starp tām sadzirdēt: – Latvija!

Vita, Anna, Elita, Valentina.

Valentina Ločmele

PIEREDZE JAUNIEŠU FESTIVĀLĀ FRANCIJĀ

Jēkabs un Mārtiņš.

– Mani iespaidoja dzirdētās lekcijas, kas ļāva vēl dziļāk iepazīt Dievu un spert soli tuvāk Jēzum, – atzīst arī otrs jaunietis no mūsu draudzes – Mārtiņš Seržāns.

Uz festivālu “Welcome to Paradise” vēlējos doties jau pagājušajā gadā, bet tādas iespējas nebija. Šogad tika organizēta grupa arī latviešiem, līdz ar to devos ceļā. Festivālu riko kopiena “Chemin Neuf”, un tas notiek skaistā pilī, Otkombā, Francijā. Vieta atrodas kalnu ielokā ar ezeru tieši aiz loga.

Pasākumā bija iespēja piedalīties dažādās aktivitātēs. Tur izbaudīju braucienu ar kanoe laivu, mierpilnu saullēktu kalna virsotnē, kopā ar draugiem devos arī peldēties. Protams, festivālā bija daudz vērtīgu lekciju un citu aktivitāšu. Vienojošā tēma – “Next step” jeb “Nākamais solis”. Mani uzrunāja lekcija, kurai par pamatu bija Rakstu vieta no Ecehiēla grāmatas 47. nodaļas 1.–12. pantam. Lektors ticības izaugsmi salīdzināja ar iešanu, vēlāk – peldēšanu pa straumi, kas izplūst no Dieva troņa un kļūst arvien dziļāka. Galvenais vēstījums bija par to, ka ticība ne vienmēr aug tik ātri, kā gribam, taču citreiz uz priekšu plūstam ātrāk nekā vēlamies, un tad ticība var kļūt neērta. Tāpat savā ticības ceļā vienmēr nav iespējams būt komforta zonā, ticība ne vienmēr ir jāutra, jo

dažkārt ir tukšuma un šaubu posmi. Šāds tukšuma posms man pašam bija jau pusgadu, taču visas lekcijas, lūgšanas, Svētā Mīse, slavēšanas un sarunas ar citiem dalībniekiem lēnām sagatavoja mani Svētā Gara vakaram festivāla beigu daļā. Tajā es pieņēmu kristību Svētajā Garā, tādā veidā izsakot savu vēlēšanos uzticēties Viņam. Pirmos augļus redzēju jau nākamajā vakarā, kad bija slavēšana. Parasti šādās aktivitātēs nevaru atbrīvoties un dejot, jo mani uztrauc tas, ko citi domās, bet šoreiz slavēšanā es pilnībā atbrīvojos un kopā ar vairāk nekā tūkstots jauniešiem izbaudīju šo slavēšanas mirkli. Protams, tas ir tikai sākums. Kaut katoļu vidē dzīvoju jau kopš dzimšanas, tagad nopietnāk esmu sācis meklēt veidu, kā pats vēlos izdzīvot ticību. Šajā posmā mani vēl uzrunāja doma, ka pats pa īstam vari atklāt ticību tikai tad, kad esi no tās atteicies jeb atteicies no automatiskas tradīciju pildīšanas. Tad ticību vari ieraudzīt citā gaismā un pieņemt lēmumu, vai tā ir īstā patiesība, kas ļauj tev būt laimīgam.

Jēkabs Sināts

VASARAS SESIJA MARIJAS SKOLĀ

„Esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mt 5,48) – lūk, kāds dižs un cilodens mērķis tiek izvirzīts cilvēka dzīvei! Lai gan esam tikai radība un mūsu grēka ievainotā daba ceļā uz pilnību pieļauj kāpumus un kritumus, Radītājs mūsos ielicis tieksmi pilnveidoties, neatkarīgi no vecuma, stāvokļa sabiedrībā vai citiem apstākļiem. Viņš devis ne tikai mērķi, bet arī iespējas tā sasniegšanai, brīvo gribu izvēlēties labo vai ļauno.

Sasniegt kaut ko patiesi labu un lielu palīdz ticība, cerība un mīlestība, bet mīlēt varam tikai to, ko pazīstam. Lieliska iespēja iepazīt Dievu un tuvākā mīlestību bija Marijas skolas vasaras sesijā, kas norisinājās Jaunaglonā no 5. līdz 14. jūlijam.

Šajās desmit dienās klausījāmajos interesantās lekcijas, kas skaidroja dzīvei būtiskos jautājumus: Dieva eksistences pierādījumi un īpašības; Dieva mīlestība; Svētā Trīsvienība; grēki un to klasifikācija; ticība un atgriešanās; strukturālie brīnumi; no kurienes rodas jaunums; kāds bija Jēzus šīs zemes dzīvē; Svētā Gara darbība mūsos. Līdzās lekcijām arī paši liecinājām par Dieva klātbūtni savā dzīvē. Katrs rīts sākās ar Svēto Rakstu meditāciju, Die-

va slavēšanu un garšīgām brokastīm.

Bija iespēja pieņemt Jēzu par vienīgo savas dzīves Kungu, izsūdzēt grēkus, saņemt aizlūgumus un dziedināšanu, katru dienu piedalīties Svētajā Misē un klausīties priestera Arņa Mazīļevska uzrunu.

Brīnišķīga izvērtās „tuksneša diena”, kad varējām būt klusumā kopā ar Dievu un Viņa radīto pasauli. Guvām pirmo pieredzi evaņģelizācijas darbā, dodoties pie cilvēkiem dažādās vietās

Latvijā.

Katrs vakars nāca ar kādu pārsteigumu, piemēram, kad par mums – iesācējiem – aizlūdza vecāko kursu klausītāji un kalpotāji no Ukrainas, lai mēs būtu Svētā Gara piepildīti, jo bez Svētā Gara neko labu nevaram paveikt.

Svarīgākās atziņas: mēs piedzimstam no augšienes, kad pieņemam Jēzu par savu Kungu-Glābēju, kas dod mums jaunu sirdi, piesātinātu ar dzīvību un svētību. Svētais Gars vada un iedrošina celties un iet uz priekšu. Svarīgi būt Dieva vadītam visās savas dzīves dienās! Dievs mūs katru mīl ar beznosacījuma mīlestību, Viņš grib vislabāko tieši TEV un MAN.

Emilija Lietaviete

SV. MARJAMAS LŪGŠANA SVĒTAJAM GARAM

Svētais Gars, iedvesmo mani.
Dieva mīlestība, sadedzini mani.
Pa patieso ceļu vadi mani.
Marija, mana Māte, uzlūko mani.
Kopā ar Jēzu svēti mani.
No visa ļaunā, jebkādiem maldiem,
jebkādam briesmām pasargā mani.

Miera avots, Gaisma,
Nāc un apgaismo mani.
Esmu izsalkusi, nāc un pabaroti mani.
Esmu izslāpusi, nāc un veldzē manus slāpes.
Esmu akla, nāc un dāvā man gaismu.
Esmu nabaga, nāc un dari mani bagātu.

SVĒTCEĻOJUMS MADONA – AGLONA

Draudzes svētceļojumā uz Aglonu šogad devās sešdesmit cilvēku. Līdzās madoniešiem plecu pie pleca gāja arī citu pilsētu kristieši. Tāpēc atziņās šoreiz lūdzām dalīties mūsu draudzes viesus.

Ilze Kraukle: – Svētceļojumā devos pirmo reizi, ar sastrukumu, kā būs. Un atziņa ir viena – tik labi šeit būt! Lielākais ieguvums ir laiks, kas veltīts Dievam, lūgšanām un pārdomām par svarīgiem pieturas punktiem savā dzīvē. Mani uzrunāja draudzes prāvesta Pāvila jautājums – Cik krustus paši uzliekam labprātīgi sev nest tā vietā, lai uzticētos Jēzum?

Svētceļojuma dienās bija iespēja šeit un tagad piedzīvot dzīvu Baznīcu, satikties un savstarpēji dalīties par dzīvi kristietībā, kā arī saņemt stiprinājumu ticībai un vēlmi turpināt iet šo ticības ceļu tālāk.

Svētceļojumu var mērit noietajos kilo-

metros un dienās, bet patiesībā tā vērtības mērs būs katra garīgā izaugsme, ko nodrošināja prāvesta Pāvila sagatavotās konferen-

ces un mūsu pārdomas, uzdotie jautājumi, saņemtās atbildes, meklējumi un pieņemtie lēmumi, kurus nesām Dieva priekšā un lūdzām Viņa apstiprinājumu un svētību.

Vivita Vecozola: – Es kā luterāne esmu pateicīga Madonas katoļu draudzei par neliegtu iespēju pievienoties svētceļojuma grupai uz Aglonu. Izvēlētais ceļš bija brīnumskaists. Nepārtrauktas rūpes jutu sev apkārt, tika nodrošināts viss, lai varētu baudīt kārtējos Dieva pārsteigumus. Svētceļojumu noslēdzu ar pilnīgu mieru un pārliecību jautājumos, kurus pat nenojautu sev tik aktuālus esam. Dziļi emocionālu šo ceļu man padarīja tas, ka pirmo reizi no sākuma līdz galam to veicu kopā ar savu meitu. Rudens jau ir klāt, bet tas netraucēja grupā justies silti.

VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DZIMŠANAS DIENA

8. septembris ir Visssvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas diena. Kā vēsta tradīcija, Marijas vecāki Joahims un Anna bija no Dāvida cilts, no kuras bija jādzimst pasaules Glābējam. Taču abi bija gados, un viņiem nebija bērnu. Tomēr Dievs uzklauzīja Joahima un Annas lūgšanas un, par spīti vecumam, dāvāja viņiem meitu, kas ar savu jāvārdu pieņēma Dieva gribu un kļuva par Pestītāja Māti.

Līdzīgi kā pagājušajā gadā mūsu baznīcā svinēsim Visssvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas dienu. Šoreiz – 7. sep-

tembra vakarā. Pēc Svētās Mises sekos Stundu dziesmas, slavēšanas dziesmas draudzes kora, ukuleļu ansambļa, akordeonistu un viesu izpildījumā. Gata-vojojoties svētkiem, ikviens, īpaši bērni, aicināts darināt Rožukroņus, ko izlīksim nelielā izstādē pie Dievmātes altāra. Tāpat ir iecere kopīgi veidot rudens ziedu paklāju pie Marijas – Kristīgo palīdzības svētgleznas, tā izsakot pateicību Aizbildinātājam, Vidutājam un Sargātājam – Tai, kuru piesaucot, katrs varam izlūgt Dieva žēlastības.

Redakcija

SVĒTDIENAS SKOLĀ GAIDĀM SEPTEMBRI

Rit skolēnu brīvdienų pēdējais mēnesis – augusts. Tas ir zīmīgs ar svētoceļojumu uz Aglonu un Visssvētākās Jaunavas Marijas Debesis uzņemšanas svētkiem.

Svētdienas skolā savukārt ceturto mēnesi bērni ceļo pie Dieva, dodas iekšējā ticības ceļojumā. Gan grāmata „Mana pirmā Svētā Komūnija”, gan katehēzes darba burtnīcā, gan skolotājas Aija un Mārīte bērniem palīdz iepazīt Dieva mīlestību, uzzināt par to, kāpēc esam radīti, māca ieklausīties Dieva balsī, uzticēties Viņam.

Jūnijā un jūlijā svētdie-

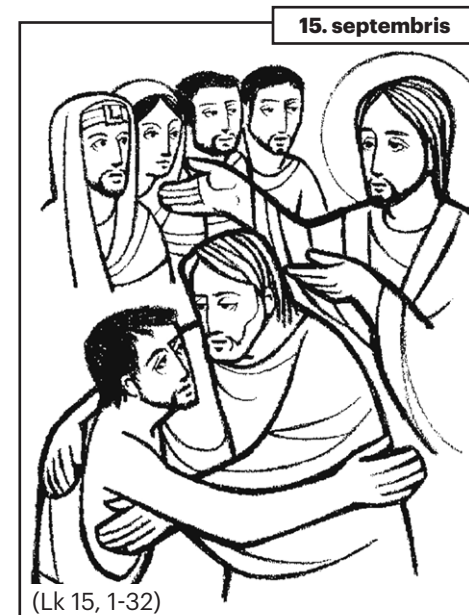
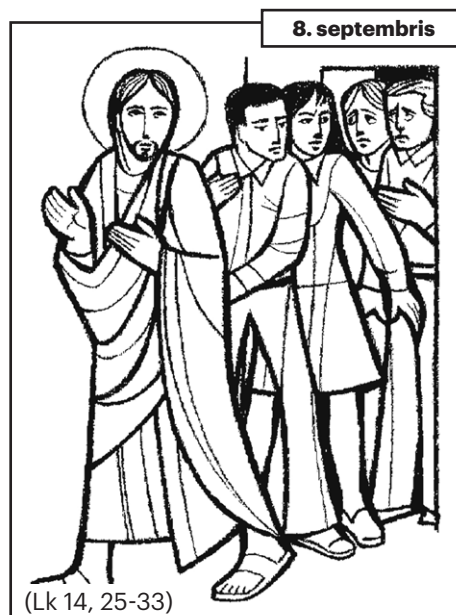
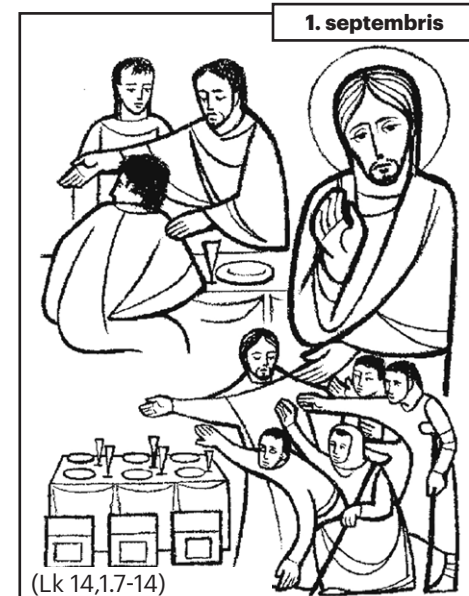
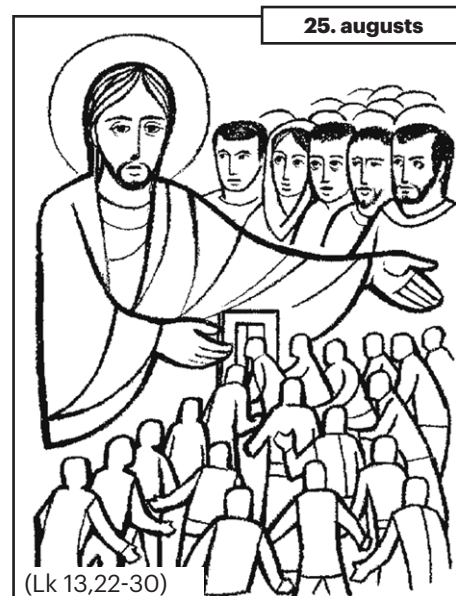

nas skolu apmeklēja mazāk bērnu, jo kāds devās ciemos uz ārzemēm, bet cits – uz vasaras nometni. Tāpēc ar nepacietību gaidām 1. septembri – skolas laiku, kad visi bērni atsāks nodarbības arī svētdienas skolā. Jo vairāk bērnu, jo sarunas un domas ir interesantākas, radošākas, aizrautīgākas.

Paldies vecākiem un vecvecākiem par iesaistīšanos bērnu sagatavošanā grēksūdzei un pirmajai Komūnijai! Nekas nevar būt audzinošāks un iedvesmojošāks par jūsu pašu labo piemēru!

Mārīte Indriksone

Svētdienas Evanģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNL0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5. Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien – plkst. 8
Otrdien, trešdien, ceturtdien, piektdien,
sestdien – plkst. 18.
Svētdien – plkst. 11 un 18

Svētība, iesākot mācību gadu

*Svētdien, 1. septembrī, pēc rīta un vakara
Sv. Mises skolēni, studenti un skolotāji
aicināti baznīcā saņemt svētību jaunā
mācību gada iesākumā!*

Draudzes aktivitātes

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionātā
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 24200033)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdiena
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Draudzes vecākie

Veneranda Peļņa (t. 26592737)
Mareks Kušners (t. 26481566)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Māriete Kampāne (t. 28689511), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Ineses Elsiņas fotogrāfija no Tatriem.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena ir 0,40 EUR.